

Ligesom vi fra dansk side har spillet en aktiv rolle i topmødets forberedelse i FN, vil vi også gå aktivt ind i dets internationale opfølgning i FN og i de multilaterale finansielle institutioner. Det centrale er, at FN-systemets kapacitet til at imødegå og forebygge økonomiske og sociale kriser styrkes.

Det er for regeringen vigtigt, at det bliver indholdet i opfølgningen, man fokuserer på. Det drejer sig ikke om at opbygge nye organer eller embeder, men om at få systemet til at fungere bedre og navnlig være bedre koordineret.

Et vigtigt element i opfølgningen bliver at få sikret, at der etableres statistik og andre rapporteringsmekanismer, som gør det muligt at måle og vurdere de fremtidige sociale forhold og udviklingen i dem sammenlignet med og sat i forhold til vedtagelserne i København.

Det hele er kun ord, vil nogle sige, men det var menneskerettighedserklæringen og vedtagelserne f.eks. fra kvindekongresserne jo også; men vil nogen bestride, at de har bidraget til en positiv udvikling?

Politiske grupperinger vil efter topmødet have en tekst at holde sig til, når de ønsker at holde regeringerne fast på løfter om social fremgang. Principper for demokrati, god regeringsførelse, solidaritet og prioritering af det enkelte menneskes problemer og behov bliver gjort til internationalt fællesje med disse dokumenter.

I den politiske erklæring vil stats- og regeringscheferne erkende, at de kun kan bevare borgernes tillid, hvis de gør borgernes behov til deres målsætning. De vil erkende, at fattigdom, mangel på produktiv beskæftigelse og social opløsning krænker menneskelig værdighed.

Med dette udgangspunkt vil verdens ledere forpligte sig til udryddelse af absolut fattigdom og nedbringelse af fattigdommen i øvrigt som en moralsk, social, politisk og økonomisk nødvendighed. De vil fastholde fuld beskæftigelse som et grundlæggende mål for økonomisk og samfundsmæssig udvikling. De vil fremme samfund, som er stabile, sikre og retfærdige og baseret på menneskerettighederne. De vil bekæmpe ligestilling mellem mænd og kvinder med et stærkt signal fra topmødet, et signal, der skal kunne høres helt til Peking til FN's 4. kvindekongress i september i år. Topmødet vil forpligte det internationale samfund til en særlig indsats for Afrika og de mindst udviklede lande. Det vil forpligte sig til at sikre, at strukturtilpasningsprogrammer omfatter målsætninger for social udvikling og ikke vender den tunge ende nedad.

Man skal ikke forvente, at de grundlæggende samfundsproblemer løses af topmødet. De løses som sådan aldrig. Disse problemer har menneskeheden levet med, lige så længe vi har kendt til organiserede samfund. Lige så længe, kan man jo også sige, har vi også kendt til dårligt organiserede samfund.

Men topmødet er væsentligt i og med, at det her er første gang, verdenssamfundet på en samlet måde har sat disse problemer på dagsordenen. Det vil skabe større opmærksomhed om uligheder og sociale problemer, og dette vil styrke bestræbelserne på at skabe forbedringer. Det gælder både internt i landene og på globalt plan.

Topmødevedtagelserne vil ikke bare indeholde overordnede, flotte principper, men også et meningsfuldt program for konkret handling. For Danmark og København er det ikke noget ringe resultat at lægge navn og lokaler til. Vi ser frem til den uge.

Forhandling

Lotte Henriksen (S):

Jeg vil gerne takke for ministerens besvarelse og sige, at et verdenstopmøde om social udvikling i København er en ny og fantastisk mulighed for at sætte den sociale udvikling i verden på den politiske dagsorden. Det er samtidig en konkret mulighed for at opleve FN's opgaver som værende andre end de sikkerhedspolitiske.

Topmødet er starten på en proces, en proces mod udviklingen af en social bevidsthed i de enkelte lande og landene imellem. Udfordringen for topmødet bliver at vække hele verdens sociale samvittighed.

Det største problem for verdens befolkning er fattigdom. Det er en altoverskyggende og begrænsende årsag til, at social udvikling ikke kan finde sted. At have et sted at sove, mad at spise og familie omkring sig er grundlæggende betingelser, som store dele af verdens befolkning daglig må kæmpe for.

I Danmark er det største sociale problem arbejdsløsheden. Med en arbejdsløshedsprocent i 1994 på 10,8 oplever mange danskere store menneskelige og økonomiske omkostninger, nogle ligefrem med social udstødning til følge. Men kan topmødet løse det? Svaret, ved vel alle, må være et nej. Det forventer vi i hvert fald ikke i Socialdemokratiet. Selv om topmødets slutdokument indeholder en målsætning om fuld